



— מזה חודשים הרגשתי שקורה לי משהו — ובאילת התפרקתי לבסוף. באחרונה, בגלל התקפות כתיבה ואי-יכולת בה של אבידן, לא יצאנו הרבה מן הבית. כשהגעתי לאילת, מבחינה סקסואלית לא היה לי שום דבר, אך מבחינה חברתית היה הרבה. רקדתי כל לילה עד שעות הבוקר, ושחיתי בחוף האלמוגים.

מעולם לא הייתי מתוס — בכת. התחתנתי בגיל 19, עם בתולים והכל

כשנגמרה ההסרה (ראה כתבה בעמודים 32—33) ביום המישי, הרגשתי שאיני יכול לה לחזור יותר. הגעתי בערב עם כל המזוודות לרחובות, אל אמי, שמתגוררת שם בוילה בת שישה חדרים. אמי לא שאלה דבר, סידרה את מיטתי, וישנתי 17 שעות. אחרי כן קיבלתי ארוחת בוקר ל־מיטה.

לפתע הרגשתי, שאיני יכולה לחזור ל־מצב הקודם. אני רוצה לנוח. **עד כאן סיפורי של ילילי. עי כן מגיב בעדה:**

„אולי נישואים זה לא בשבילי” — מאת רוד אבידן -

תבקשתי עליידי העולם הזה להגיב בשורות אחדות על וידוייה המפתיע של ילילי, ואני עושה זאת בצער וללא חמדה. אחרי הכל, לא אני נקטתי יוזמה פירסורית מית זו.

אינני יודע, אם ובאינו מידה אני באמת מחשב אלקטרוני. אבל אם אני כזה, ייתכן, כי תיכנות-היסוד שלי אינו תיכנות-נישואים. מתקבל על הדעת, שאינני מוכי (המשך בעמוד 27)

הייתי מתוסבכת וסיפורי הרחוב לא נגעו לי.

* * *

עד גיל 19 הייתי בתולה. התחתנתי בלבן עם בתולים, וכל השאר. הבעל היה גבר מקסים, גדול ממני בשבעה חודשים. היכרתי אותו בגיל 17. מראשון לציון. כזה עם אהבת נעורים וירח, רק בלהחזיק ידיים.

כל חיי חלמתי להיות שחקנית. רק בגלל זה למדתי תיכון. כדי להגיע לבית-צבי.

הצרה בנושאים היתה שאני הייתי סוררת, ועם הנישואים התעוררה נשיותי. ככל שנשיותי התעוררה — גבריותי נרדמה. הוא דרש ממני להנמיך את החצי-אית, לא ללכת עם שיער פזור, לא לעשן סיגריות. הגעתי למצב שהסתרתי את ה־סיגריות.

בינתיים נפטר אבי, דבר שהשפיע עלי מאוד. כשאמי נסעה לארה"ב, נגמר הנישואים שלי. מעולם לא בגדתי בו, אינני טיפוס בוגדני. אחרי הגירושין נסעתי ל־חו"ל לאמי. למדתי דוגמנות והיכרתי אחד מחוג הסילון באירופה שרצה להתחתן.

* * *

הגעתי לארץ לפני שנה וחודשיים. יום אחד נסעתי ברכבת לחיפה. שם

נודדתי כחברה לפני 23 שנה. אמי היתה אשה יפהפיה, נשואה לגבר ש־היה אקדמאי במקצועו, ובחיינו קלפן ו־שתיין. אמי פירנסה אותו. בגלל קלפנותה, מכרה אפילו את מכשיריה הרפואיים. בין השאר מכר את תעודת-הזהות שלו לבגין. אמי היתה רופאה, בת 38, 1.73 מטר, שחורת שיער ובעלת עינים חומות, כש־נקראה יום אחד לביקור-בית אצל גבר

הצרה בנישואי הראשונים היתה, שככל שנשיותי התעוררה — גבריותו נרדמה

שהגיע לארץ כפליט מפולניה. הם התאהבו. הוא היה מהנדס טקסטיל שהגיע לארץ כשסיפור חייו כתוב על ניירות טוראלט. הוצאת ביאליק הוציאה את הספר ברשומות. הם התאהבו ואמי קיבלה את הגט ברבנות. לאחר שטענה שיש לה גבר אחר, ונקבה בשמו. כשעמדו לקבל את הגט, התברר ששם הגבר השני הוא שם אחיה והיא סתם חמדה לה לצון. אבל היה כבר מאוחר לבטל, מאחר ותעודת הגרור־שין היתה בידה.

נולדתי בת יחידה. עברנו לגור לכפר־עולים תימנים עקיר, כשאמי משמשת שם



לילי הנלולות לילי ודויד אבידן לאחר החופה. האשה הנאמנה מעסה את גבו של הבעל הנינוח. משמאל: לילי לפני כחודשיים, כמעמדת בתחרות מלכת המים. מימין: לילי כשחקנית קולנוע בסצנה מתוך הסרט הטורפיסט שהסרטו נסתיימה זה עתה באילת ושאהריו לא חזרה לילי הביתה.

היכרתי את דויד אבידן. הוא החל לדבר אלי. לא עניתי. כשהציג את עצמו הייתי מגיל חמש-עשרה הערצתי את שיריו. הי מצחיק היה שבמגירה שלי בבית הוא מצא שיר שלו.

אבידן הגיע בזמן מתאים. הייתי באותה תקופה מדופרסת. במשך שנה היה לי בי־קושי גבר אחד. הדבר היחיד שמצער אותי הוא שלא היו לי מספיק גברים. גם מבחינה זו דויד

מעין מחנכת הכפר ורופאה. המילים ה־ראשונות שלמדתי היו קללות בערבית. מאוחר יותר הפך אבי להיות קצין מ־וואים בדרום. היה מבוגר מאמי ב־17 שנה. אמי עברה להיות רופאה במכון ויצמן. בגיל חמש ראיתי לידה וזה השפיע עלי טוב. התחלתי לחקור את אמי איך נכנס הילד לבטן. היא הביאה אותי לחתור־לים והסבירה בדיוק, כך, מעולם לא

היה בזמן המתאים. היתה זו תקופה קצרה אחרי הסרט מ'ן, כשהוא היה מבודד מ־בחינה חברתית ועשר שנים לאחר גרושיו. לא היכרתי את החוג שלו. מה שידעתי עליו היה שהוא משורר שיושב הרבה ב־כסית. אחרי שלושה חודשים החלטנו ל־התחתן, אף-כי הוא העדיף, שאגור איתו ללא נישואים.

הוא נצטייר לי כמלך המין של תל־אביב. אבל הוא לא פרוורסי בכלל. איני יודעת איך התייחס אל אחרות — אלי התייחס כאשה. היה לו רצון עז לחיות היים חופשיים. אבל מבלי לתת לי חופש דומה.

לא התעניינתי, ולא ירדתי לחייו. למרות שהיו טלפונים שהכאיבו לי. למשל: „איפה דויד? אולי תתני לי אותו, דבילית.” הוא דיבר רק על נשים. הוא ידע שאעזוב אותו אם יתחיל במעשים גלויים. עד היום הוא טוען, שאני האשה בהתגלמותה. אני חתומה איתו על תווה ל־10 שנים. הוא הסוכן הבלעדי שלי לדוגמנות ולמיש־חק: הוא מקבל 40% מההכנסות שלי.

* * *

הפסקתי לפחד לומר דברים. אתו הייתי חפשיה. הצרה היא שקשה להיות עם טיפוס שהוא מחשב אלקטרוני. הוא ניסה להפוך אותי לאבידן נשי, וזה לא הלך. עכשיו, אחרי שחזרתי מאילת — נפרדנו. הסיבה שנפרדנו היא כי זה חד־שים כבר, מאז ראש־השנה, שאני מחפשת את עצמי. איבדתי את העצמאות שלי, והייתי מוכרחה לחזור אחורה ולחפש.

אני לא לוקחת סמים. אני מצליחה ל־מזלי להגיע ל„מעלה” גם בלי סמים. אני בוהמית, חיה לא לפי שעון. אוהבת לכתוב שירים, אך איני מורדת. אולי זה שאני נורמאלית עושה אותי ללא נורמאלית בעיני אחרים. אני לא מוכנה להיראות תמיד אלמנת צה"ל או מדונה ישראלית, אך תשבעות שלי לא הופכת אותי לזולה. בחזיתיות שלי, לא איכפת לי שאני נראית

במשך שנה היה לי בקושי גבר אחד. אבידן הגיע בזמן המתאים

כמו בלטה. כשהייתי ילדה, אמר עלי יעקב גיטין, מנהל בית-ספר בראשון-לציון, ש־אני מין ילדת-טבע עם כל האיפור שעלי. אבידן רצה תמיד שאהיה יפת ואשתוק.